

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

נשמעים דברים על הנפטר שלא שייכים אליו כלל, עד כדי כך, שכשאדם מגיע להלוויית חברו שהוא מכירו, מוצא את עצמו תוהה האם לא טעה והגיע להלוויה של מישהו אחר, או שמא חברו היה צדיק נסתר.

כאשר הספיד אברהם את שרה, וכל מה שאמר, עדיין ידעו כולם שזו שרה. לא היו שבחים מוגזמים, וזהו "ויבוא אברהם לספוד לשרה".

הרב ר' שלמה לוינשטיין מספר, התקיימה הלוויה של יהודי בימים שאסור להספיד, ואפילו שהיה ת"ח חשוב, הורה הרב שטיינמן לא לומר דברי הספד ולא להקל בעניין זה.

לאחר כלות ימי השבעה, מספר ר' שלמה, ביקשו ממני להספיד. נכנסתי לרבי אהרן לייב שטיינמן, ושאלתי מה כדאי לומר. וכך אמר לי: אנשים חושבים, מספידים אומרים, אפליג בשבחו של הנפטר, וארבה לספר מעשים שראוי היה לעשותם, מה יכול להיות? אך באמת אדם יושב בזמן הזה בדין קשה - באים אנשים ואומרים עליו שהוא צדיק נשגב, כל מעשיו לשם שמים, ושם בשמים שומעים זאת וצוחקים עליו.

אם הנפטר היה יכול, היה מתחנן ואומר 'תפסיקו עם זה'. והוסיף ואמר, הלוואי ואחוז אחד של מעשי האדם יהיו לשם שמים.

שאלתי אותו, וכי השו"ע לא ידע סברא זו? ובכל זאת מובא שיש להספיד? ענה לי, אז היו אנשי אמת, אומרים רק מה שאמת, וגם הנפטרים שאותם הספידו היו אנשי אמת, לכן לא היתה כל בעיה. והוסיף דוגמה, על אדם שהיה אוסף תרומות למוסדות בארץ, כשנפטר אמרו עליו שכל כולו היתה מסירות נפש לתורה. ואילו אני יודע, שהיו לו בעיות בבית והוא חיפש איך לברוח.

"ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבנותה" (כג,ב)

וכמעט שלא נשחט פרחי נשמתה ממנה ומתה. (רש"י) שואל רבי שלמה קלוגר, מדרש זה היה לכאורה על רש"י להביא על המילים "ותמת שרה", ומדוע רש"י אמר זאת על המילים "לספוד לשרה"?

אלא מחדש רבי שלמה קלוגר שהביאור הוא ההיפך מהפשוט, שרה לא נפטרה מהפחד שאולי ימות יצחק, אלא שרה שידעה כי אברהם הולך בציוויו של הקב"ה לשחוט את בנם, חששה שלא יעמדו הבעל והבן בניסיון הקשה. כאשר בישרו לה שאברהם ויצחק חוזרים בריאים ושלמים, פרחי נשמתה, כי חשבה שלא עמדו בניסיון.

שבח גדול זה באמונת שרה בהקב"ה היה גוף ההספד של אברהם כשהספיד את שרה אשתו, ושיבח אותה על גודל אמונתה, ועל שכל כך חרדה שלא עמדו בניסיון, ולכן פרחי נשמתה, וזאת הסיבה שרש"י מביא זאת על המילים "לספוד לשרה", כי זה היה גוף ההספד.

"ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבנותה" (כג,ב)

וכמעט שלא נשחט פרחי נשמתה ממנה ומתה. (רש"י)

לעי"נ

הרה"צ ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (כג, א)

בת ק' כבת כ' לחטא, ובת כ' כבת ז' ליופי. (רש"י) צריך ביאור, שאכן יופי היא מעלה לאשה, אך האם מסתבר שהתורה תשבח את שרה אמנו ביופי הגוף, בפרט עתה כשמסכמים את חייה, הרי 'שקר החן והבל היופי' (משלי לא, ל)? בספר "לתתך עליון" ביאר רבי זיידל אפשטיין זצ"ל מנהל רוחני ישיבת 'תורה אור', שהרי יופי הוא מתנת שמים, מאידך, כידוע טמונה בו גם סכנה שהפילה חללים רבים. זאת, כאשר היא מביאה לגאווה ולא משתמשים בה בצורה הנכונה.

ילדה קטנה בת שבע שנים, יורדת לגינה ומשחקת בחול, מתמלאת אבק ולכלוך ולא מפריעה לה העובדה שהדבר מכה את יופיה, כי עדיין אינה מרגישה במעלתה. ככל שהיא גדלה היא מרגישה ביופיה ושומרת עליו. שיא הכרת האשה בזה הוא בגיל עשרים. השמיעונו חז"ל ששרה אמנו למרות שהכל סוכין ביופיה (מגילה יד) לא התגאתה בזה והתייחסה ליופי כפי שילדה בגיל שבע מתייחסת לזה.

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (כג, א)

רמז נאה לדברי רש"י שכל חיי שרה היו שווין לטובה גנוז בתביה הראשונה של הפרשה - "ויהיו" חיי שרה, הנקרא מסופו לתחילתו כמתחילתו לסופו, כחיי שרה שסופם כתחילתם.

רמז נחמד נוסף שיתכן לדרוש בתביבת "ויהיו" הוא ע"פ האמור (לעיל יז, יז) "ואם שרה הבת תשעים שנה תלד?" ומבואר ששרה היתה בת תשעים כשיצחק נולד, ונמצא שזכתה לראותו שלושים ושבע שנה, וכיון ששינינו "ארבעה חשובים כמתים... ומי שאין לו בנים" (ע"ז ה). נמצא שעיקר חיי שרה היו שלושים ושבע שנים, כמניין "ויהיו", וזהו "ויהיו - חיי שרה". (מתוקים מדבש)

"ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבנותה" (כג,ב)

נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק... פרחי נשמתה ממנה ומתה. (רש"י)

כידוע, השטן בא אל שרה וסיפר לה על העקידה, ומרוב שמחה על זה שבנה זכה להיות קרבן עולה, פרחי נשמתה ונפטרה. אומר ה"פנענ רזא", יש בזה מידה כנגד מידה, כשבא המלאך לבשר לשרה שיוולד לה בן "ותצחק שרה בקרבה", היא חשבה שהמלאך מטעה אותה, לכן בעת עקידת יצחק בא המלאך והטעה אותה כאילו נשחט יצחק.

"ויבוא אברהם לספוד לשרה" (כג, ב)

בספר "מטה יהודה" פירש בדרך צחות, לפעמים בהספידים,

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

"השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה" (כג, יא)

מבואר שנתן עפרון לאברהם גם את השדה וגם את המערה. ולכאורה קשה, הלא בפסוק ט' נאמר "ויתן לי את מערת המכפלה אשר בקצה שדהו", ומבואר ששאל אברהם לקנות רק את המערה בלא השדה, וע"כ למה נתן לו עפרון גם את השדה. וביותר יש להקשות, ממה שנאמר בפסוק יג, "נתתי את כסף השדה קח ממני", ויש להבין, מדוע לא הזכיר את המערה, הלא עיקר רצונו של אברהם היה לקנות את המערה.

גם יש לדקדק הלשון 'השדה נתתי לך, והמערה אשר בו לך נתתיה' מדוע לא כללם יחד, ואמר 'השדה והמערה נתתי לך'? ביאר בספר 'מיקרי דרדקי' באופן נפלא: דהנה, נראה שעפרון התבייש לבקש מאברהם כסף עבור מקום הקבורה כיון שאברהם היה נשיא אלוקים, עד שאמרו כולם לאברהם 'במבחר קברינו קבור את מתיך', אך כיון שלא רצה חברו לתת בחינם בא

לאברהם בערמה ואמר לו שעבור מקום קבורה אינו שואל ממנו דמים, אך כיון שהמערה היא בקצה השדה, עצתו לאברהם שיקנה את השדה, ובזה אין פחיתות כבוד לאברהם שישלם עבור זה, ועשה בערמה ששאל עבור השדה דמים מרובים ארבע מאות שקל שהם מחיר השדה והמערה יחד.

לפי זה, מיושב היטב הטעם שלא כלל עפרון המערה והשדה יחד, משום שנתן לו את המערה במתנה ורק השדה היה במכר. וזהו גם הטעם שאמר אברהם 'נתתי כסף השדה' ולא הזכיר

המערה, כיון שהבין אברהם את עורמתו של עפרון ונתרצה לו, ומשום כך דייק אברהם ואמר 'נתתי כסף השדה' ולא הזכיר המערה. (המאור שבתורה)

"וה' ברך את אברהם בכל" (כד, א)

אמר הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב, יש צדיקים שדואגים לעצמם, למצוות שלהם, לתורתם ולמעשים הטובים שלהם. אבל לא כך דרכו של צדיק אמיתי - אברהם נתברך במידת "בכל". דאגתו הייתה תמיד ל"כל", לא לעצמו.

"וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו ותכל להשקותו ותאמר

המילים "וכמעט שלא נשחט" נראות כמיותרות, כי גם בלעדיהן היה ניתן להבין את דברי רש"י. חסידים מספרים על אדמו"ר, שאחד מחסידיו קיבל הודעה כי אחד מקרוביו נפטר, ומיד התעלף מרוב צער. העירו אותו מעלפנו, נזכר בבשורה הרעה והתעלף בפעם השנייה. כך קרה גם בפעם השלישית. האדמו"ר העיר אותו מעלפנו, ואמר לו שזו היתה טעות, אותו קרוב חי וקיים. לאחר זמן, באמת הגיעה ההודעה שהכל היה טעות. אמרו החסידים, שזו רוח הקודש.

אמר להם האדמו"ר, אין זו רוח הקודש. ב"ברוך שאמר" אנו אומרים "ברוך גוזר ומקיים", כשקב"ה גוזר גזירה, הוא נותן גם את הכח להתקיים עם הגזירה.

במקרה שלפנינו, ראיתי שהחסיד אינו מסוגל להתקיים עם הגזירה. אמרתי, אם כך, ודאי שאין גזירה כזאת.

מובא בספר "אוצר הידיעות" בשם רבי משה קורדובירו, כשבא השטן ואמר לשרה "כמעט ונשחט בנך" פרחת נשמתה, ומשמע, שאילו יצחק היה נשחט, לא היתה פורחת נשמתה, כי הקב"ה הגוזר ומנסה, נותן גם כח לקיום

עצמו, אבל מכיוון שזה לא היה אמת, ממילא לא ניתן לה כח קיום, ולכן פרחת נשמתה. וזו כוונת רש"י בדבריו 'וכמעט שלא נשחט'. (מדשן ביתך)

"ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת" (כג, ז)

שואל רבינו האור החיים הק' מהו פשר ההשתחויה בכלל, ובאמצע המשא ומתן בפרט? ומפרש ועונה, וזה לשון קודשו: 'גילה להם היפך דבריהם אליו, כי אינו מחזיק

עצמו נשיא להם, אלא בגדר שהם בכבוד למעלה ממנו', כלומר: בגלל שהם אמרו לו בתוך דבריהם 'שמענו אדוני נשיא אלוקים אתה בתוכנו במבחר קברנו את מתך, הוצרך להשתחוות אליהם, לגלות להם שהוא אינו חושב על עצמו כדבריהם, אלא ההיפך הוא הנכון, שהם חשובים יותר ממנו.

בדרך זה, מפרש האוה"ח הק' בפרשת קורח, שקרח ועדתו אמרו למשה רבינו 'כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה', ומיד כתוב 'וישמע משה ויפול על פניו', ושואל מדוע משה נפל על פניו, ומה היתה בזה תגובה לדבריהם? אלא, מכיוון שהם טענו שמשה רבנו מתנשא על כולם, לכן נפל על פניו, להראות שהוא נכנע כעפר הארץ.

ובלשון קודשו של רבינו הקדוש: 'נפל על פניו להראות קצה האחרון ההכנעה, ושיוה נפשו (השווה והחזיק את עצמו) כעפר הארץ, כעבד המשתחוה לפני השררה'.

"כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה" (כא, יב)

למדנו שהיה אברהם טפל לשרה בנבואה (רש"י). והדברים לכאורה תמוהים מאוד, הלא "אחד היה אברהם" (יחזקאל לג) – הראשון שהכיר את בוראו, ועליו אומר רש"י שהיה טפל בנבואה? אמנם יש לבאר כי אברהם אבינו היה בנביאות אך לא רצה להשתמש בזה, כי כל חייו האמין בה', מכח הניסיונות שעברו עליו, וגם כשהיה צריך להשתמש בנבואה העדיף לעשות זאת ע"י שרה. ....

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

רבינו הקדוש מוסיף, שהקדוש ברוך לא קיפח את שכרו של לבן, וכתב עליו בתורתו הקדושה 'ושמו לבן' כדרך שכתוב אצל צדיקים, (ולא להיפך 'ולבן שמו').
ללמדנו שאין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה, ואפילו רשע שעשה מעשה טוב, צריך לתת לו את שכרו.

"ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר" (כד, ג)

במדרש (שוחר טוב נט) אמרו: בוא וראה כמה קשה הוא הזיווג, שמן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים, שהקב"ה מייחד שמו על הזיווג. בתורה כתוב: "ויען לבן ובתואל מה' יצא הדבר", ובנביאים כתוב: "ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא", ובכתובים כתוב: "ומה' אישה משכלת". מכאן שיחד הקב"ה שמו על הזיווג. ע"כ.
בספר "הפרשה המחכימה" מובאים דברי ה"חזון איש", שגם בזמן הזה, הוא זמן של הסתרת פנים, אבל בשידוכים רואים בעין ובחוש השגחה פרטית. ויש להוסיף,

שזה שהביא במדרש את הפסוק "מה' יצא הדבר" הנאמר על ידי לבן ובתואל, להשמיענו שאפילו רשעים כמותם השגחו בשידוך שהוא מאת ה' יתברך.
בספר "אביהם של ישראל" על המקובל הרב מרדכי אליהו ז"ע, מובא מעשה נפלא ומרטיט בו נתגלה ברגע האחרון זיווג שהוא "לא מן השמים".
סיפור זה התרחש כשישימש כדיין בבית הדין של באר שבע, וזהו ספק סיפור על פיקחות ספק סיפור על רוח

הקודש, אך בוודאי זהו סיפור על רגשות. קבצנית אחת הייתה מסתובבת ברחובות תל אביב והייתה מספרת לכל דורש כי גנבו ממנה ילד ומכרו אותו לאחרים. כיוון שהיא הייתה נראית מאוד מוזנחת, אף אחד לא היה שם לב על דבריה, והיא הייתה הולכת עם כאבה וצעררה ואין שומע לה. לאותה אישה הייתה בת שהתרחקה מהדרך של אמה, לא עסקה בקבצנות והתקדמה בחיים, בדרכה. יום אחד ביקשה הבת להתחתן ודרשו ממנה הוכחה על יהדותה ועל רווקותה. היא הביאה את אמה לבית הדין בבאר שבע. הרב מרדכי אליהו זצ"ל קיבל את האמא ואת הבת ושמע את דבריהן. אחר כך הוא שאל את האמא: "האם את זוכרת את הבן שלך?"

האמא התחילה לבכות ואמרה: "בוודאי שאני זוכרת, כמו היום. הייתה לו שומה על כתפו הימנית", וסימנה בידה על המקום בו הייתה לבנה שומה. היא גם סיפרה שיש לשומה הזאת צורה מיוחדת שאין לאף שומה אחרת. חבריו הדיינים של הרב אליהו תמהו ושאלו אותו: "האם אתה מאמין לשוטה זאת?!" הוא השיב

גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות ותמהר ותער כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאוב ותשאב לכל גמליו" (כד, יז - כ)

בפרשתינו אנחנו לומדים על מעשי החסד שעשתה רבקה עם אליעזר, שנתנה לשתות, לו ולעשרה גמליו, וזה היה המבחן שהציב אליעזר, לראות אם היא ראויה להינשא ליצחק אבינו. רבינו האוה"ח הק' בדרכו לומד כמה נקודות מהתנהגותה של רבקה, איך עושים חסד בצורה הנכונה.
נקודה ראשונה: רבקה אמרה לאליעזר 'שתה אדוני' ורק כשסיים לשתות אמרה לו 'וגם לגמליך אשקה', ולכאורה מדוע לא היתה אדיבה לומר לו כבר בתחילה שתתן לשתות גם לגמליו?
אלא שחשבה בלבה, שאם תאמר לו בתחילה שגם הגמלים צריכים לשתות, יכנס ללחץ כדי שלא להטריח אותה כל כך הרבה, לכן אמרה לו 'שתה אדוני' כלומר: כעת רק אתה בראש שלי, ויש לי את כל הזמן בעולם רק בשבילך, ורק לאחר שהוא סיים לשתות אמרה לו שעכשיו היא

תתן גם לגמלים.

נקודה נוספת: יש שינוי בין שתיית אליעזר לשתיית גמליו. אצל אליעזר נאמר 'ותכל להשקותו' - שזמן סיום השתייה שלו היה תלוי ברצונה שהיא החליטה מתי להפסיק לתת לו לשתות, ואילו אצל הגמלים כתוב 'עד אם כלו לשתות' שסיום השתייה היה נתון להחלטתם.

וההבדל הוא, ידוע שאדם שבא עייף מן הדרך, ריבוי השתיה עלולה להזיק לו, ורבקה עשתה חסד בתבונה והשכל, ששיערה מהו הכמות

שאליעזר יכול לשתות בצורה שלא תזיק לו, ולכן כשהיא ראתה שאליעזר הגיע לשלב שאם יוסיף לשתות עלול להינזק, מנעה ממנו את המים לטובתו. אבל אצל הגמלים שאינם ניזוקים מריבוי השתייה, נתנה להם לשתות ללא הגבלה.

בכל מקרה צריך להתבונן האם לא מזיקים לאדם באמצעות ה'חסד', וגם חסד צריך להיות במטרה לסייע ולא להזיק.

"ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין" (כד, כט)

רבינו האור החיים הקדוש מוצא כאן נקודת זכות אצל לבן, שסיבת הריצה שלו היתה למטרת קנאה ומחאה, שאיש זר דיבר עם אחותו והתנהג עמה בקירוב הדעת, ולכן רץ לקנא את קנאת אחותו, ורק לאחר ששמע את כל פרטי הסיפור, הזמין את אליעזר לבוא לביתם.

.....
לרה"צ ר' זושא מאניפולי היה בן, ר' ישראל אברהם שמו, שסיפר כי לאביו היה רוח הקודש ובכל פעם שהיה נכנס לעיר לאסוף כספי צדקה, היה שומע בת קול כמה כסף יאסוף, וכל עוד שלא היה מגיע לסכום זה לא היה עוזב את העיר.
ואילו ר' ישראל אברהם אמר, כי הוא עצמו אין לו רוח הקודש לדעת כמה יהיה לו אך בכל פעם שעוזב איזה מקום הוא מאמין באמונה שלימה כי זהו הסכום שאותו היה צריך לאסוף ולא יותר.
.....

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חיי שרה

כשהגיע לפרק האיש מקדש, הציעו לפניו כמה שידוכים, וביניהם היתה בתו של הנגיד ר' נחמיה, ראש הקהל בסערדאהעלי. אך רבינו לא ידע לשית עצות בנפשו, איזה שידוך לקרב ואיזה לרחק.

בוקר אחד, בהקיצו משנתו, פיו פתח בקרא: (תהלים פו, ז) "כי אתה ה' עזרתני ונחמתני" (תהלים פו, ז). ראה רבינו בכך רמז כי "עזרתני" הוא עזרא, ו"נחמתני" הוא נחמיה, ומיד שלח לנגיד ר' נחמיה שיבוא לגמור את השידוך עם הבחור עזרא. (ספרא דמלכא - אוצר אמרות החת"ס)

"הנה רבקה לפניך קח ולך" (כד, נא)

אליעזר מספר ללבן ולבתואל על שליחותו ובסיום סיפורו הוא אומר: "הגידו לי החלטתכם". ולפלא, לבן ובתואל עונים לו תשובה, שלכאורה אינה מתאימה לרשעים: "ויען לבן ובתואל מה' יצא הדבר... הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדוניך כאשר דיבר ה'".

לכאורה, צריך להבין כיצד במהירות כה רבה נתנו לבן ובתואל את רבקה בלי לבדוק על החתן המיועד? מנין להם שהוא, אליעזר, שלוחו של אברהם? וכי אותו רמאי נהפך בן רגע למאמין? ועוד, אם באמת היה מוכן לבן לתתה בקלות, מדוע שוב חזר בו וניסה לעכבה "תשב אתנו הנערה ימים או עשור" וכן באומרו "נקרא לנערה ונשאלה את פיה"? מתרץ ה"כתב סופר", דאף זה היה מתכסיו של לבן הארמי, שהרי טבעו של עולם כאשר באים לאדם להציע בפניו שידוך לבתו, הריהו חוקר בתחילה בטיבו של הבחור ומשפחתו, ואחר כך מתחיל הוא למנות את מעלותיה של בתו כדי לשבחה בעיני הבריות שיקפצו לקחתה. אך אם יתנהג האדם כשיבואו להציע בפניו שידוך לבתו ויאמר "הנה היא לפניכם קחו ולכו" ולא ידרוש בטיבו של החתן ומשפחתו כלום, הרי הדבר אומר דרשני ומסתמא מקחו רע ועל כן מחפש הוא להפטר מבתו זאת בכל מחיר.

כך חשב לבן בתחילה באומרו "הנה רבקה לפניך קח ולך". הוא סבר שבתשובתו זו ייסוג אליעזר מבקשתו ולא ירצה לקחתה, אך כשראה שאליעזר אכן מתכוון ברצינות לקחתה ואף לא להתמהמה, או אז הוא חיפש אמתלאות כדי לעכבה, פתאום הוא נזכר שצריך לשאול את רבקה - "ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה" - ומדוע קודם לא חשב לשאול? אלא שהיה בטוח שאליעזר ייסוג מבקשתו.

להם: "מה זה חשוב כעת?" עוד אמר להם הרב, שכתוב בגמרא ש"שוטה - בחדא מילתא לא סריך". זאת אומרת: שוטה לא נדבק לומר דבר אחד של שטות כל הימים, ואם היא אומרת את אותו הדבר כל הזמן, כנראה שיש בזה אמת. בכל מקרה, ביקש הרב מאחד מחבריו של החתן לברר ולבדוק בעקיפין אם יש לו שומה בכתפו במקום שהאמא אמרה. החבר עשה כן ואמר לרב שאכן יש לו שומה על כתפו הימנית. ולא עוד, אלא שצורתה מיוחדת בדיוק כפי שתיארה האמא...

קרא הרב לחתן ושאל אותו מי ההורים שלו. הוא אמר מיד את שמות ההורים שהוא גדל אצלם. שאל אותו הרב אליהו: "האם אתה בן מאומץ?" השיב החתן: "לא". שאל הרב: "האם אתה דומה להורים שלך?" אמר החתן: "ממש ממש לא!"

קרא הרב להורים שגידלו אותו ואמר להם שכעת הבן שלהם הולך להתחתן ושיגידו לו את האמת האם הוא הבן שלהם. להפתעתו הם אמרו לו: "לא. הוא בן מאומץ שלנו, שאינו רשום בשום מקום".

קרא הרב לחתן ולכלה ואמר להם: "דעו לכם שאתם אח ואחות! אתה לא בן של האנשים האלה שגדלת אצלם. אתה הבן של הקבצנית". החתן התרעם ולא קיבל את הדברים. ביקש ממנו הרב אליהו: "תמתין פה ותראה בעיניך".

קרא הרב להורים שגידלו אותו ושאל אותם בפניו: "אתם ילדתם אותו?", אמרו: "לא".

קרא הרב לאמא הקבצנית וביקש ממנה לפני כולם: "ספרי לנו על הבן האובד שלך". היא החלה לספר כי היא מסתובבת ברחובות כבר

הרבה שנים והיה לה בן כזה וכזה ולקחו אותו ממנה ע"מ לעזור לה, אך מאז אין לה מנוחת הנפש.

שאל אותה הרב: "אילו סימנים היו בבן שלך?" היא אמרה את סימן השומה שהיתה לו בכתף ימין. הבחור החל להחוויר.

עוד שאל אותה הרב: "מה הייתה צורה השומה?" והיא תיארה את צורתה במדויק. הבן התעלף. האמא נבהלה ועוררו את הבן, שישב חיוור על כיסאו. הרב ביקש מהאמא עוד סימנים בגופו של הבן האובד והיא אמרה עוד ועוד סימנים שהיו ידועים רק לה.

שאל הרב אליהו את הבן: "האם זה כך?" הוא הנהן בראשו. אמר לה הרב: "זה הבן שלך! כמעט והתחתן עם הבת שלך, רק בגלל שאת לא ויתרת על האימהות שלך הוא לא התחתן עם אחותו וחזר אליך..."

"מה' יצא הדבר" (כד, נ)

בבית רבינו החת"ס גדל יתום בשם עזרא.

א לוס שבת

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com